

10/719

T.B.M.M.
BARİŞ ve DEMOKRASİ PARTİSİ
Grup Başkanlığı

BDP

Sayı: 347
Tarih: 24.03.2010

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Demokratikleşme için temel koşullardan biri olan bağımsız bir medya için, basın özgürlüğü ve toplumun bilgi edinme ve haber alma hakkının sağlanması için bazı medya kuruluşları ile gazetecilerin siyasi iktidar ve kimi güç odakları ile ilişkisinin araştırılması amacıyla Anayasanın 98'nci, İçtüzük'ün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırması açılmasını dilerim. 24.03.2010

1. SELAHATTİN DEMİRTAŞ - DİYARBAKIR
2. GÜLTAN KIŞANAK - DİYARBAKIR
3. AYLAK AKAT ATA- BATMAN
4. BENİ YILDIZ - BATMAN
5. AKIN BİRDAL - DİYARBAKIR
6. EMİNE AYNA - MARDİN
7. FATMA KURTULAN - VAN
8. HASİP KAPLAN - ŞIRNAK
9. HAMİT GEYLANİ - HAKKARİ
10. İBRAHİM BİNİCİ - ŞANLIURFA
11. M. NURİ YAMAN - MUŞ
12. MEHMET NEZİR - KARABAŞ BİTLİS
13. MEHMET UFUK URAS - İSTANBUL
14. OSMAN ÖZÇELİK - SİİRT
15. ÖZDAL ÜÇER - VAN
16. PERVİN BULDAN - IĞDIR
17. SEBAHAT TUNCEL - İSTANBUL
18. SİRRI SAKIK - MUŞ
19. SEVAHİR BAYINDIR - ŞIRNAK
20. ŞERAFETTİN HALİS - TUNCELİ

GEREKÇE

Uzun yıllardan bu yana bazı görsel ve yazılı basının var olan siyasi iktidarla ve kimi güç odakları ile çıkar ilişkisi kurduğu, basın ilke ve etik kuralların dışına çıkarak kamuoyu oluşturmada, yönlendirmede yanlış yanlıtıcı davrandığı bilinmektedir. Gazete sahiplerinin/şirketlerinin basın yayın faaliyeti dışında başka alanlar da faaliyet göstermesi ile birlikte bu durum git gide artmış, medya kuruluşları bu faaliyetlerini sürdürebilmek amacıyla her türlü güç odakları ile işbirliği yapmaya başlamıştır. Bu güç odakları arasında iktidarı, orduyu, yasadışı güçleri ve istihbarat örgütlerini sayabiliriz. Bu durum kimi zaman istihbarat kuruluşları elemanlarının gazetelerde çalışmasına değin varmıştır. Medyanın bu durumu kabullenmesinin yanı sıra siyasi iktidarın ve güç odaklarının gazete ve TV'leri buna zorlaması da söz konusudur.

Basının siyasi iktidar ve güç odakları ile bu "kirli" ilişkisi bu günlere değin gelmiştir. Özellikle darbe dönemlerinde, baskı dönemlerinde, olağanüstü dönemlerde bu durum daha belirginleşmiştir.

1990'lı yıllarda OHAL bölgesindeki gazetecilerin sık sık OHAL Valiliğine çağrıldığı, kamuoyunu yanıltıcı bilgilerin aktarılmasında yardımcı olmalarının istendiği bilinmektedir. Korucuların ve yasadışı örgütlenmelerin işlediği cinayetlerin başkalarının yapıldığına ilişkin haberlerin yer almasının istendiğini ve ne yazık ki kimi kişi ve kuruluşların buna uyduğunu bilinmektedir. Bu durumu kabul etmeyen ve itiraz edenlerin işsiz bırakılmakla ve hatta ölümle tehdit edildikleri de bilinmektedir. Bu tehditler sadece ulusal basın temsilcilerine değil uluslararası ajansların temsilcilerine yönelik olarak ta yapılmıştır. O dönemde bölgede görev yapan gazetecilere yönelik "faili meçhul cinayetler" bunun örneklerini oluşturmaktadır.

Daha yakın zamanlarda ise 28 şubat süreci diye bilinen dönemde kasıtlı olarak hazırlanan haberler sonucu kimi kurum ve kişiler hedef haline gelmiş ve hatta bunlardan dolayı hedef durumuna gelenlere karşı suikastlar, saldırılar olmuştur. 28 Şubat sürecinde gazetelerde yaşananlar, Dinç Bilgin'in 08-09.03.2010, Ergun Babahan'ın 15-16. 03.2010 tarihlerindeki Taraf Gazetesi sayılarında Neşe Düzel'le yaptıkları söyleşilerde açığa çıkmıştır.

Gazeteci ve gazete sahibi kimlikleri ile Dinç Bilgin ve Ergun Babahan gazetecilerin, gazete sahiplerinin nasıl siyasi iktidarla basın etiği dışında ilişki kurduklarını, nasıl Genelkurmay'ın, istihbarat örgütlerinin istediği bir yayın çizgisini benimsediklerini ve kimi gazetecilerin istihbarat örgütleri için gönüllü ya da maaşlı olarak çalıştığını bu söyleşiyle itiraf etmişlerdir.

Hukukta "masumiyet karinesi" evrensel bir değerdir ve hukukun temeli sayılır.

Şemdin Sakık'ın ifadesine eklenmek istenen kimi gazeteci ve insan hakları savunucularının isimlerinin Şemdin Sakık'ca reddedildiği, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Çevik Bir'in el yazısı ile eklendiği ve bunun basın organlarınınca yayınlanması için gazete sahiplerine, genel yayın yönetmenlerine iletildiği artık bilinmektedir. Kamuoyunda "andiç" diye bilinen bu olaydan sonra kimi gazeteciler işten atılmış, insan hakları savunucularına yönelik baskılar saldırılar, suikastlar gündeme gelmiştir. Yani açıktan hukuk ayaklar altına alınmış ve masumiyet karinesi ihlal edilmiştir. Sonuçta kişisel zararların yanı sıra asıl olarak demokrasimiz ve basın etiği zarar görmüş, toplumun bilgi edinme hakkı kötüye kullanmakla kalınmamış aynı zamanda toplum da yanıltılmıştır.

Andıcı kim gazetelere servis etmiştir? Andıcın yayınlanmasını ısrarla isteyen gazeteciler, gazete sahipleri, genel yayın yönetmenleri kimlerdir? Andıcı yayınlayan gazete ve TV kuruluşlarına ne gibi ayrıcalık tanınmıştır? O dönemde ve şimdi medya kuruluşlarında istihbarat örgütleri adına çalışanlar kimdir? Ordu ve istihbarat örgütleri hangi amaçla medya kuruluşları ile ilişki kurmaktadır? Bu soruların yanıtının bulunması demokratikleşme, basın ve ifade özgürlüğü ile toplumun bilgi edinme ve haber alma hakkı için gereklidir. Bunların ortaya çıkması için Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını yerinde olacaktır.